

Na začátku tohoto psaní zdravím všechny lidičky, kteří si můj příběh začínají číst.

Jsem žena jménem Jaroslava příjmením Kristová. Před pár měsíci mi bylo čtyřicet let, mám šikovného muže Martina a dcery Kateřinku (20let) a Aničku (16,5 let). Pak taky jednu nemoc latinsky sklerosa multiplex, česky roztroušená skleróza a my všichni žijeme spolu pod jednou střešou něco málo přes sedm let.

Jak to začalo:

Psal serok 2007, byl hodně náročný. Tehdy onemocněla moje maminka vážnou nemocí. Řekli mi, že jí dávají pár týdnů, byla snámi sedm měsíců. Ke konci roku, když nám pomalu odcházela, dostavily se mi zdravotní problémy. Silný zánět močového měchýře a pak bolest pravého oka a celé pravé poloviny hlavy. Začalo to přesně v den mých 33. narozenin 6. prosince 2007. Myslela jsem, že jsem se nachladila, možná jízdou na kole. Jezdila jsem tak do zaměstnání. Pracovala jsem v mateřské škole jako kuchařka. Práci jsem milovala a byla i mým koníčkem. Protože jsem z malé vesničky i školka byla skoro rodinná a já sama nakupovala, chystala, vařila, sestavovala jídelníčky, myla nádobí... Proč to tady zmiňuji? Tuto práci jsem musela opustit, ale teď bych přeskočila několik let. Asi za dva týdny, po začátku bolestí jsem musela na pohotovost, bolest byla tak silná, že nepomohl ani prášek proti bolesti, prostě nic. Na očním mě tehdy vyšetřila mladá lékařka, která konstatovala, že mé problémy jsou psychosomatické, chovala se dost arogantně, nemohla jsem okem ani pohnout na žádnou stranu a začala jsem ztrácet zrak jako by přicházela mlha. Přibližovaly se Vánoce. Maminka slavila 20. prosince své poslední narozeniny, sice v posteli, ale s kopou přátel a milující rodinou. Já jsem byla sama doma s děvčaty, manžel byl na pracovních cestách v zahraničí. Cítila jsem, že s maminkou to jde ke konci. Moc si přála být na Štědrý den doma. Splnili jsme jí to, ale na Štěpána jsme museli zavolat záchranku, my už jsme jí pomoci nemohli. Říkala mi: „Jarinko, běž k tomu doktorovi, je to přece očičko“. Řekla jsem: „Já vím, mami“. Tak jsem se znovu vydala k lékaři. Bylo 28. prosince, od pana doktora Krista/je to shoda jmen/ jsem dostala jiné léky a vrátila se domů.

Na Silvestra jsem už neviděla na pravé oko vůbec, ztratila orientační smysl...

2. ledna 2008 jsem nastoupila do práce, s tím, že se uvidí. Začalo mi být tak špatně, že jsem oběd nedo-vařila. Mé tělo, ale i duše byla vyčerpaná. Ještě ten den mne manžel odvezl na oční. Už si mě tam nechali. Byla jsem na perimetru, přístroji, který vyhodnotí jak vidíte. K svému údivu (teď ucítíte trochu ironie) jsem vyslechla větu: „Paní Kristová, vy nevidíte!“ Alejuja! Konečně se došlo na to, proč tam chodím! Skoro měsíc jsem přecházela zánět očního nervu. Injekce, kapačky a zase injekce... Tehdy byla středa a v pátek mě čekalo vyšetření na CT, stěhování na neurologii, lumbální punkce. Po čtyřech hodinách jsem mohla vstát a jít za maminkou, měla jsem to povoleno. Maminka byla slabá, moc slabá a já v igelitové tašce mast na proleženiny. Chtěla se napít, ale už neměla sílu. Řekla mi: „Jarinko, já zítra půjdu dom, řekni Marťovi“. Řekla jsem: „Dobře mami“. Taky jsem řekla: „Mami nezapomeň, že tě mám ráda“. Otevřela oči. Rozloučila jsem se a odešla. Prosím nezapomínejte říkat lidem, které milujete: „Mám tě rád“. Je to hodně důležité. Ráno mi volala paní doktorka, že maminka zemřela. Pak přišel pan primář a řekl mi, že už ví, že je to roztroušená skleróza. Můžete říct jobovky?! Já to tak necítila. Tehdy mě hned z Kyjova odeslali do Olomouce za panem doktorem Marešem a dostala jsem se do studie s lékem Rebif. Celou tu dobu si ho 3x týdně aplikuji. Znovu se mi vracel orientační smysl a já si začala všimnout věcí, které se zdají být tak samozřejmé. Přiznali mě částečný invalidní důchod. Do práce jsem se vrátila po osmi měsících. Cítila jsem se ale moc unavená. Místo v 15hod. až o dvě hodiny později. Roku 2010 mně odebrali invalidní důchod, protože jsem nesplňovala předepsané podmínky novely zákona, bylo to v září. Asi za dva měsíce přišla silná ataka. Tehdy jsem se cítila v zaměstnání a v životě jako robot. Příchodem ataky ke mně přišel jakoby andělský klid a celkové uklidnění. Najednou se musíte vložit do rukou někoho jiného a odevzdat se lékařské pomoci. Začala jsem se znovu učit chodit. V novém roce 2011 přišlo hodně změn. Byla jsem přesvědčená, možná naivně, o tom, že člověk, který pracuje, nekouří, nepije alkohol, má nárok ze strany státu na nějakou podporu. Třeba důchod, když onemocní. a člověk je posuzovaný jako kolonka, ne jako originální případ. Ví, že nejsem jediná, která tímto prošla. Je potřeba udělat řadu změn. Psychicky jsem nezvládala, že nemohu do rodinného rozpočtu přispět také já, obviňovala se a nevěřila si. Tehdy mně psychika vyvolala falešnou ataku, cítila jsem bolest levé strany, paralizaci končetin, stabilita nebyla v pořádku. Po vyšetření mi neuroložka doporučila spojení s psychiatrem. Už před tím jsem se ho dotazovala na skupinovou terapii, jenže ta u nás na malém městě není. Pan doktor mi doporučil léčení na otevřeném oddělení v Olomouci. Je to vlastně taková rehabilitace duše, poznávání sebe samé. To, že i já mám své kvality i když jsem nemocná a do zaměstnání nechodím. Bylo tam fajn, společné sezení v kruhu a zjišťování, že lidé, kteří jsou tam se mnou mají stejný problém jako já, a to, že jsou v určitém sova smyslu nešťastní, nevěří si. Ať už šlo o lidi se sebepoškozováním, bulímií, schizofrenií a dalšími psychickými problémy. Otevřené oddělení znamená to, že máte vycházky a můžete kamkoliv a o víkendech jedete domů. Poznala jsem tam spousty lidí a jsem s některými stále v kontaktu. Protože byl manžel na výdělek sám, odešel ze zaměstnání a hledal si práci s větším příjmem. Někdy se stalo, že naletěl někomu, kdo mu mzdu nechtěl vyplatit. O to víc jsem byla nešťastná a těžko se s takovou situací vyrovnávala. Na živobytí nám zůstávalo pouze 5 tisíc. Prošli jsme si tímto obdobím a lehké to nebylo. Hodně to může narušit vztah. Ale vše jsme spolu zvládli.

Od roku 2012 mám znovu částečný invalidní důchod. Celou tu dobu co jsem doma mě provázely různé zdravotní problémy a nástrahy této nemoci, neuropatická bolest, deprese. Přišly ještě další ataky, zhoršení, většinou na levé straně těla a přeléčení kortikoidy. Ale jsem tu, miluju život, i když není perličko. A co mám ráda? Folklor, to bez pochyby, patřím mezi sólistky ženského sboru Tragačnice, Slováckého souboru Kyjov. V roce 2013 jsme natočili naše první CD Tragačnice. Chystám, žehlím kroje a oblékám do nich celou rodinu. Ráda tvořím, mohu o sobě říci, že jsem velmi kreativní. Chystám se na sepsání příběhů svých veršů. Pozitivní energii čerpám ze vzpomínek na dovolené na ostrově Brač, vybavují se mi úzké vyhráté uličky a šplouchající moře.

A co miluji především? Určitě svou rodinu a přátele!

O čem sním a přála bych si? O moři a jeho šplouchání.